

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317207867
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317207867.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: R. Q., nar. X. R. XXXX, trvalo bytom Z. L. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47233516, o zaplatenie 1.788,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 19. decembra 2019 č. k. 19Csp/132/2017-160 (po zmene žurnalizácie spisu č. I. 163), takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.788,35 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.788,35 eur od 8.11.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobkyňi priznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1 a 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1, § 101 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy stranami (ďalej len „O.z.“); § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy); § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. f/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z..

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 29.3.2017 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.788,35 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.788,35 eur od 8.11.2016 do zaplatenia, dôvodiac, že revolvingový úver poskytnutý jej žalovanou je bezúročný a bez poplatkov. Súd v poradí prvým rozsudkom z 20.11.2017 žalobe vyhovel, dôvodiac, že v zmluve je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov - RPMN (nakoľko sa uvádza vo výške 69,09%, pričom ročná úroková sadzba je 70%, ďalej do nej neboli zahrnuté všetky náklady žalobkyne v súvislosti s úverom - doplnková služba v hodnote 222,95 eur) v neprospech spotrebiteľa, a teda poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d/ZoSÚ) a žalovaná je povinná vrátiť žalobkyňi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 1.788,35 eur (ako rozdiel medzi skutočne poskytnutou sumou úveru 1.277,05 eur a sumou zaplatenou žalobkyňou žalovanej 3.065,40 eur) s príslušenstvom. Na základe odvolania žalovanej odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391

ods. 1 CSP), konštatujúc, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval v predmetnom spore ust. § 43a a nasl. O.z. upravujúce proces vzniku zmluvy na základe konsenzu zmluvných strán a ust. § 46 ods. 2 O.z. týkajúce sa vzniku písomnej zmluvy, súd prvej inštancie bez posúdenia procesu vzniku zmluvy predčasne rozhodol, že poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ), nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa, podľa obsahu zmluvy získanie revolvingového úveru za dohodnutých podmienok nebolo podmienené uzavretím dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru za odplatu, nebol ani dôvod zahrnúť náklad na platbu za uvedenú službu do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré náklady vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 predstavujú RPMN.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom: Návrh na uzavretie zmluvy, tzv. oferta, zo strany žalobkyne bola vykonaná prostredníctvom písomnej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru číslo zmluvy (VS): 8500038485 podpísanej žalobkyňou 20.12.2013, v ktorej sú uvedené jej osobné údaje a údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Dňa 27.12.2013 zástupca žalovanej prijal návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, čo potvrdil svojim podpisom na Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru číslo zmluvy (VS): 8500038485. V zmysle bodu 13 Zmluvy, riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril Veriteľ s Dlužníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania... Zmluvné dojednania tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy. Podľa bodu 2.1 Zmluvných podmienok, prvá a druhá veta „Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlužníkom je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlužníka...a Veriteľa.“ Na základe uvedeného, s odkazom na citované právne normy, dňa 27.12.2013 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“), kedy žalovaná prijala návrh, žiadosť podpísanú žalobkyňou dňa 20.12.2013. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 7.10.2019 uviedla, že v deň podpísania Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru obdržala aj oznámenie veriteľa o schválení RÚ, rozhodcovskú zmluvu, splátkový kalendár. Pritom uviedla, že predmetnú žiadosť podpísala dňa 20.12.201, i keď si to už presne nepamätá. Na otázku súdu, či sa vie vyjadriť k skutočnosti, že na oznámení veriteľa o schválení úveru a splátkovom kalendári je dátum 27.12.2013. K uvedenej skutočnosti sa žalobkyňa presne nevedela vyjadriť, pretože je to už s odstupom času. Nebola si ani celkom istá, či údaje v bode 6, boli vyplnené do zmluvy v deň uvedenej návštevy spoločnosti žalovanej. Splnomocnenkyňa žalovanej sa nevyjadrila kedy bolo žalobkyňi doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a splátkový kalendár, ale uviedla, že v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere sa nachádzajú údaje o požadovanom revolvingovom úvere, ktoré sú pri stretnutí s finančným sprostredkovateľom vyplnené a v bode 6 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere sa následne doplnia spoločnosťou žalovanej údaje o schválenom revolvingovom úvere. Nebolo sporné, že žalovaná podpísala Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere dňa 27.12.2013. Rovnakým dátumom sú označené aj oznámenie veriteľa o schválení úveru a splátkový kalendár. Uvedené korešponduje aj s čl. 2.2 zmluvných dojednaní, z ktorého vyplýva, že veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis zmluvy... Oznámenie bude obsahovať ...splatnosť úveru, ...dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru atď. Uvedené nie je v rozpore s tvrdením žalobkyne, že asi o týždeň po stretnutí jej na pošte bola doručená zmluvná dokumentácia s pečiatkou a podpisom zo strany žalovanej. Z uvedeného súd uzavrel, že oznámenie veriteľa o schválení RÚ a splátkový kalendár, datované dňa 27.12.2013 neboli doručené žalobkyňi dňa 20.12.2013, kedy podpísala Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere, a tieto jej boli doručené až následne, pravdepodobne spolu s podpísanou Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvou o revolvingovom úvere zo strany žalovanej ako veriteľa. Listom z 27.12.2013 žalovaná oznámila žalobkyňi schválenie úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500038485. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038485 podpísanej žalobkyňou 20.12.2013 a žalovanou 27.12.2013 vyplýva, že žalobkyňa žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur so splatnosťou na 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 85,15 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.065,40 eur s predpokladanou RPMN za úver 70,00 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,00 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 45,94 %. V priebehu konania nebolo sporným, že žalovaná vyplatila žalobkyňi sumu 1.277,05 eur, a že žalobkyňa žalovanej zaplatila 3.065,40 eur.

Súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038485 zo dňa 27.12.2013 bola v bode 8. aj dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru za odplatu vo výške 222,95 eur, pričom z bodu 8.4 vyplýva, že odplata je splatná dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby a účastníci dohody sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky žalobkyne na poskytnutie úveru oproti pohľadávke žalovanej na zaplatenie odplaty ku dňu poskytnutia úveru. Uvedená dohoda je však podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, keď na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval, a ide v podstate o záväzok spotrebiteľa zaplatiť niečo, čo mu ani nebolo dodané. Rozpor s dobrými mravmi vidí súd aj v tom, že veriteľ zinkasuje odplatu za službu, hoci spotrebiteľovi žiadnu službu neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne. Toto fiktívne plnenie žalovanej (za ktoré musela žalobkyňa zaplatiť vysokú odplatu) nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Keďže predmetnú dohodu súd považuje za neplatnú, plnenie, ktoré žalovaná v súvislosti s ňou od žalobkyne prijala, je majetkovým prospěchom z neplatného právneho úkonu. Žalobkyni bol teda síce poskytnutý úver vo výške 1.500 eur, avšak pri poskytnutí úveru si žalovaná započítala odplatu za vyššie uvedenú dohodu o poskytnutí služby, ktorú dohodu súd považoval za neplatnú, a tým pádom považoval za neplatné aj započítanie odplaty žalovanou. Z toho dôvodu mal súd za to, že žalobkyni bol reálne poskytnutý úver len vo výške 1.277,05 eur.

Súd dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. f/ a k/ ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalovaná uviedla, že súčasťou zmluvy sú aj prílohy, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva zo splátkového kalendára, ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru, zmluva teda údaj o termíne konečnej splatnosti obsahuje, termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Výklad § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ ako ho prezentuje žalobkyňa predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038485 zo dňa 27.12.2013 vyplýva, že dlžníkom je žalobkyňa a bol jej schválený úver vo výške 1.500 eur so splatnosťou na 36 mesiacov, s mesačnou splátkou úveru 85,15 eur, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 1.2.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky úveru 1.1.2017, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, ročnou percentuálnou mierou nákladov úveru 69,09 %, s priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov platnej ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 45,94 %. Súd prvej inštancie nepovažoval za súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038485 zo dňa 27.12.2013 Oznámenie žalovanej, pretože nešlo o súčasť zmluvy uzavretej a podpísanej stranami. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok): 36, pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mal žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejma splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalovaná) dospieť k určeniu dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Splátkový kalendár je z 27.12.2013 a nie je podpísaný žiadnou stranou. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom..atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, jej súčasťou nebol splátkový kalendár, keďže termíny splátok mali byť určené až po podpise zmluvy. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V danom prípade súd nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa splnením ostatných náležitostí zmluvy, keďže pre určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje absencia ktorejkoľvek náležitosti v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ. Súd námietku premlčania vyhodnotil ako bezdôvodnú. Žalovaná poskytla úver žalobkyni vo výške 1.277,05 eur. Žalobkyňa splatila celkovú sumu 3.065,40 eur. Nebolo sporné, že žalobkyňa splácala jednotlivé splátky v termínoch podľa splátkového kalendára. Prvá splátka vo výške 85,15 eur bola splatná dňa 1.2.2014. Žalobkyňa splatila sumu 1.277,05 eur po splatení 15. splátky, t. j. dňa 1.4.2015. Žalobkyňa si uplatňuje nárok z titulu bezdôvodného obohatenia počnúc dňom 1.5.2015. Žaloba bola podaná dňa 29.3.2017, teda k uvedenému dátumu by nárok z titulu bezdôvodného obohatenia nebol premlčaný. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania počnúc dňom, kedy sa mala žalovaná dozvedieť o tom, že sa bezdôvodne obohatila, t. j. dňom 8.11.2016 v zmysle predsporovej výzvy žalobkyne. Dátum obdržania predsporovej výzvy nebol žalovanou spochybnený. Súd priznal úrok z omeškania od uplatneného dátumu v zákonnej výške, tak ako si ju uplatnila žalobkyňa, a to 5% ročne zo sumy do zaplatenia. Žalobkyni na základe uvedeného vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho

dôvodu v sume 1.788,35 eur s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.788,35 eur od 8.11.2016 do zaplataenia, k zaplataeniu ktorého súd žalovanú zaviazal výrokom I., a to so splatnosťou 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne plným úspechom žalobkyne.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o dôvodoch bezúročnosti po skutkovej i právnej stránke, a ďalej dospel k nesprávnemu záveru aj o výške bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti a o termíne splatnosti jednotlivých splátok. Na základe toho potom konštatoval, že je daný dôvod pre záver o bezúročnosti úveru. Žalovaná napáda uvedený záver z dôvodu, kedy tento po právnej stránke je v rozpore so závermi Súdneho dvora EÚ, ktoré boli prijaté vo vzťahu k smernice 2008/48/ES. Závery vyslovené v rozsudku C-42/15 sú síce výkladom úniijného práva, avšak tento výklad je podstatný pri výklade vnútroštátneho práva, ktoré boli prijaté ako implementácie vykladaného úniijného práva. Jeho zohľadnenie sa má realizovať v rámci tzv. nepriameho účinku úniijného práva a preto jeho odmietanie spôsobom, ako to vyplýva z bodu 12 odôvodnenia rozsudku, sa nejaví ako správne a oprávnené. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Zároveň v spomenutom rozsudku sa konštatovalo, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). O význame uvedených záverov Súdneho dvora EÚ svedčí aj to, že na základe nich sa novelizoval zákon č. 129/2010 Z.z. tak, aby došlo k zosúladieniu implementácie v rámci vnútroštátneho práva s úniijnou úpravou, ktorá predstavuje úplnú harmonizáciu právnej úpravy konkrétnej problematiky. V rámci nej bola zo zákona vypustená požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ a rovnako aj „termínu splatnosti splátok.“ Druhou podstatnou skutočnosťou je, že pri výklade ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. sa v zmysle výroku IV rozsudku C-42/15 a posudzovania, či ide alebo nejde o bezúročný úver, malo prihliadať na to, do akej miery súdom označené náležitosti spochybňujú možnosť zistiť rozsah záväzku. Treťou skutočnosťou, ktorá popiera správnosť záveru súdu je, že obe súdom označené náležitosti zmluva o revolvingovom úvere podľa žalovanej obsahuje a aj keď v tomto smere predložila súdu prvej inštancie vyjadrenie, ten sa s ním nezaoberal. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte unijného práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50).“

Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § § 44, 47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu contra legem. ňou určil, kedy nepriamy účinok neprichádza do úvahy. Je však dôležité povedať, že contra legem nie je totožné s contra verba legis. Výklad „contra verba legis“ je prístup, kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona, a slová zákona „ustupujú“ do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad „contra legem“ predstavuje popretie účelu zákona.

Náležitosť „konečná splatnosť“ nepozná ani unijné právo a od 1.5.2018 ani vnútroštátne právo. Tejto náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by mala plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní „konečnej splatnosti“ tak znamená aj to, že pri úvere do 30.4.2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 1.5. 2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič.

Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15), že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti.

Súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vyporiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe / podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru. Žalovaná namieta aj skutkové závery súdu o tom, že zmluva neobsahuje uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, a spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166 : „V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.l.138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámení tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky.“

Takisto ani záver o neuvedení termínu splatnosti splátok nie je dôvodným, pretože tento sa určuje v splátkovom kalendári. Z uzavretej úverovej zmluvy vyplýva, že termíny splatnosti splátok sú obsiahnuté

v splátkovom kalendári, ktorý tvorí súčasť zmluvy. Tým bola splnená zákonná podmienka na identifikáciu splátok.

Na základe uvedeného preto žalovaná tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil dôvody, pre ktoré by bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť, nakoľko dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke,

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Podľa nej žalovaná v odvolaní pomerne zmätočným spôsobom argumentuje svoj nesúhlas s dôvodmi, pre ktoré súd určil zmluvu resp. úver z nej vyplývajúci za bezúročnú a bez poplatkov, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere je právnym úkonom posudzovaným podľa platnej a účinnej právnej úpravy v dobe jeho urobenia a preto argumentácia žalovanej, ktorá poukazuje na neskôr zmenenú právnu úpravu nemá právny význam k posúdeniu zmluvy, v ktorej súvislosti poukázala na uznesenie NS ČR zo 6.3.2007 sp. zn. 28Cdo 304/2007, a uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017.

Zmluva neobsahuje presný údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, t. j. neobsahuje dátum poslednej splátky úveru, pričom tento údaj je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. Konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Niet pochybností o tom, že údaj o konečnej splatnosti úveru musí byť vymedzený konkrétnym dátumom. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ je totiž zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný už pri podpise zmluvy, v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti, teda kedy nastane konečná splatnosť úveru (dokedy bude splácať úver). Pojem „termín“ predstavuje presné časové vymedzenie. Konečná splatnosť úveru musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského v zmluve nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom žalobkyňa zdôrazňuje, že v prejednávacom prípade ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovanej v uzatvorenej zmluve o úvere jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v predmetnej zmluve nenachádza. Uvedený údaj má svoje zásadné opodstatnenie, nakoľko tento priamo súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to najmä s dohodnutou odplatom za užívanie požičanej istiny, pretože zmluvné úroky sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t. j. spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti splatné úroky z tejto splátky. Uvedený údaj preto slúžil na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Uvedené potvrdzuje i súdna prax vid' Uznesenie ÚS SR z dňa 18.09.2012, sp. zn. IV. ÚS 476/2012, závery odôvodnenia rozsudku NS SR publikované pod R 59/1998, závery z uznesenia NS SR pod sp. zn. 4Obo 143/1998, pozri tiež rozhodnutia KS v Žiline z dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, KS v Prešove z dňa 30.5.2012 sp. zn. 1Co/30/2012, KS v Žiline z dňa 25.2.2014 sp. zn. 5Co/567/2013.

Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 poskytol výklad výlučne smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným

zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov SR a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok iných poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 1.1.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) ustanovenia § 11 aj pred 1.1.2013. Ak by slovenský zákonodarcu chcel vyjadriť to isté, čo smernica, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu, ako používa smernica. V danom prípade je tu zřejmý konflikt medzi smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom Európskej únie, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala a podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal žalobca nie je prípustný. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok; jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty. Žalobkyňa je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na smernicu a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to uvádza ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval súd prvej inštancie, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora EÚ sú spolu s výkladom práva EÚ, ktorý sa v ňom nachádza, záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch. Pokiaľ teda súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade s explicitným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je (čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, ide o postup náležitý. Napokon pokiaľ žalovaná poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. a ktorý konštatoval, že „...Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z.

hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Inak povedané, je zrejmé, že Zmluva nemá obsahovať informáciu o kompletnej amortizácii dlhu - avšak NS SR jasne uviedol, že sa tým sice neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“

K odvolacím argumentom žalovanej tak žalobkyňa uvádza, že namietané právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie vyhodnotil obsah pripojených listinných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcej z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k správnym skutkovým záverom. Rovnako súd prvej inštancie zo skutkových zistení vyvodil správne právne závery, keď aplikoval správne právne predpisy na zistený skutkový stav, ktoré aj správne ale interpretoval. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaná neuviedla v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť rozsudok prvostupňového súdu. Rozsudok žalobkyňa považuje za správny riadne odôvodnený vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...“ Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (II. ÚS 4/94). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva (II. ÚS 3/97).

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny a potvrdiť ho.

5. Prvým rozsudkom v predmetnom spore z 20.11.2017 č. k. 19Ccp/132/2017-70 súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.788,35 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 1.788,35 eur od 8.11.2016 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací na základe včasného odvolania žalovanej uznesením z 27.3.2019 pod č. k. 10Co/25/2018-107 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (z dôvodov uvedených v 1. bode tohto rozsudku).

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (v poradí druhý rozsudok) na právnom názore, že úver v danom prípade je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ a preto nakoľko žalobkyňa uhradila žalovanej sumu vyššiu ako bol poskytnutý úver, došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinná vydať.

Odvolateľka oponovala, že závery súdu odôvodňujúce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru sú nesprávne po skutkovej i právnej stránke.

Podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ v znení účinnom do 31.5.2014:

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom do 31.5.2014, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, prípadne inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 O. z.). Na uvedené nemá žiaden vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obch.z.

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou

pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa s podanou žalobou predložila súdu prvej inštancie listinu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, číslo zmluvy (VS): 8500038485, podpísanú žalobkyňou 20.12.2013 v Galante a žalovanou 27.12.2013 v Bratislave. V jej 5. bode sú údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eur: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.500 eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 85,15 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3065,40 eur, predpokladaná RPMN za úver (v %): 70, ročná úroková sadzba úveru (v %): 70, priemerná RPMN za úver (v %): 45,94, poskytnutá čiastka revolvingu: 858,31 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 2043,60 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 68,27, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 68,44. V jej 6. bode sú údaje o schválenom revolvingovom úvere v eur: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.500 eur, splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 85,15 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3065,40 eur, predpokladaná RPMN za úver (v %): 69,04, ročná úroková sadzba úveru (v %): 70, priemerná RPMN za úver (v %): 45,94, poskytnutá čiastka revolvingu: 858,31 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 2043,60 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %): 62,79, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 68,44, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania (v%) 5,25.

Ďalej žalobkyňa predložila Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500038485, z 27.12.2013, v ktorom je ako veriteľ uvedená žalovaná a ako dlžník žalobkyňa, údaje o schválenom úvere: číslo zmluvy o RÚ: 85000384585, schválená výška úveru: 1.500 eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 85,15 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru: 1.2.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru: 1.1.2017, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania: 1., celková výška úveru 1.500 eur, RPMN úveru 69,09%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o RÚ: 45,94%, schválená výška revolvingu: 993,43 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu: 993,43 eur, výška mesačnej splátky po vykonaní revolvingu: 85,15 eur, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška): 62,79%, úverový limit: 1500 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver+úroky za celú dobu čerpania úveru): 3065,40 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytovaní služby: 222,95 eur, ročná úroková sadzba úveru 70%, , celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu): 2043,60 eur, ročná úroková sadzba revolvingu: 68,44%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania: 5,25%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o RÚ: 27.12.2013. Oznámenie je podpísané iba žalovanou.

Súd prvej inštancie správne uzavrel, že dňa 27.12.2013 došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“), kedy žalovaná prijala návrh, žiadosť podpísanú žalobkyňou dňa 20.12.2013. Nebolo sporné, že žalovaná podpísala Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere dňa 27.12.2013. Rovnakým dátumom sú označené aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru a Splátkový kalendár. Uvedené korešponduje aj s čl. 2.2 zmluvných dojednaní, z ktorého vyplýva, že veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis zmluvy... Oznámenie bude obsahovať ...splatnosť úveru, ...dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru atď. Uvedené nie je v rozpore s tvrdením žalobkyne, že asi o týždeň po stretnutí jej na pošte bola doručená zmluvná dokumentácia s pečiatkou a podpisom zo strany žalovanej. Z uvedeného súd prvej inštancie správne uzavrel, že oznámenie veriteľa o schválení RÚ a splátkový kalendár, datované dňa 27.12.2013 neboli doručené žalobkyňi dňa 20.12.2013, kedy podpísala Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere, a tieto jej boli doručené až následne, pravdepodobne spolu s podpísanou Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvou o revolvingovom úvere zo strany žalovanej ako veriteľa. Listom z 27.12.2013 žalovaná oznámila žalobkyňi schválenie úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500038485. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038485 podpísanej žalobkyňou 20.12.2013 a žalovanou 27.12.2013 vyplýva, že žalobkyňa žiada o poskytnutie úveru vo výške 1.500 eur so splatnosťou na 36 splátok, s výškou mesačnej splátky 85,15 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 3.065,40 eur s predpokladanou RPMN za úver 70,00 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70 % a s priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver vo výške 45,94 %. V priebehu konania nebolo sporným, že žalovaná vyplatila žalobkyňi sumu 1.277,05 eur, a že žalobkyňa žalovanej zaplatila 3.065,40 eur.

Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. f/ a k/ ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nepovažoval za súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500038485 zo dňa 27.12.2013 Oznámenie veriteľa (žalovanej) o schválení úveru dlžníkovi z 27.12.2013, pretože nešlo o súčasť zmluvy uzavretej a podpísanej stranami. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok): 36, pričom v nej nie je uvedené, ktorý mesiac/kedy je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mala žalobkyňa úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať deň konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejmá splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalovaná) dospieť k určení dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Splátkový kalendár je z 27.12.2013 a nie je podpísaný žiadnou stranou. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom..atď. Z uvedeného vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, jej súčasťou nebol splátkový kalendár, keďže termíny splátok mali byť určené až po podpise zmluvy. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

Podľa názoru odvolacieho súdu tak bola nedôvodnou odvolacia námietka žalovanej, že deň splatnosti poslednej splátky úveru (od ktorého odvodzovala žalovaná termín konečnej splatnosti úveru) je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, keďže toto oznámenie v čase podpisovania návrhu žalobkyňou na uzatvorenie zmluvy ešte neexistovalo, nemohlo tak byť ani jeho súčasťou a ani bez ďalšieho súčasťou uzatvorenej zmluvy. Odvolateľka obchádzala pri argumentácii ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru skutočnosť, že v zmluve neboli vôbec určené termíny splátok. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedený len počet splátok a výška splátky, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Z dôvodu, že nie je uvedený dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nie je možné určiť ani dobu trvania zmluvy, ako ani jeho konečnú splatnosť. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nebol postačujúci, keďže predmetná listina predstavuje len jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi. V tejto listine, ktorú žalobkyňa ako dlžník nepodpísala, nedošlo k dvojstrannému prejavu vôle, a teda ani k zmluvnému konsenzu o obligatórnych náležitostiach podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V čase podpisu zmluvy žalobkyňa ako spotrebiteľ ani nemohla mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, vzhľadom na odlišný dátum podpisu zmluvy a dátum oznámenia veriteľa, obsahujúci údaje o dátume splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Žalobkyňa tak nemala možnosť dodatočne ovplyvniť údaje obsiahnuté v jednostrannom právnom úkone veriteľa a absencia tejto obsahovej náležitosti mala za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje prejav vôle oboch zmluvných strán, teda dlžníka i veriteľa, čo v danom prípade preukázané nebolo (vo vzťahu k namietanej obsahovej obligatórnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Oznámenie veriteľa nebolo možné považovať za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na postrádaný zmluvný konsenzus veriteľa i dlžníka. Žalovanou označené súdne rozhodnutia sa nedostatkom zmluvného konsenzu, vyplývajúceho z odlišného dátumu prejavu vôle, nezaoberali.

Súd prvej inštancie tak dospel k správne mu záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ. V zmluve je uvedená splatnosť úveru (počet splátok): 36, mesačná splátka (vrátane úrokov): 85,15 eur, avšak v nej nie je uvedené, kedy je splatná prvá splátka, a tak nie je zrejmé, kedy mal žalobca úver začať splácať a potom nie je možné ani s použitím jednoduchej matematiky vypočítať termín konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ nie je zrejmá splatnosť poslednej splátky úveru, nemožno potom ani podľa bodu 4.5 zmluvných dojednaní (na čo poukazuje žalovaná) dospieť k určení dňa konečnej splatnosti úveru, aj keď podľa tohto bodu (4.5) deň splatnosti poslednej splátky úveru, je dňom konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu (ak nebol určený termín prvej splátky) rovnako nie je možné určiť termíny jednotlivých splátok. Z bodu 2.1 Zmluvných podmienok vyplýva, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom..atď. Z uvedeného teda vyplýva, že v čase podpisu zmluvy, nebola zrejmá splatnosť prvej splátky, a teda ani konečnej splatnosti úveru. Z uvedeného dôvodu tak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani termíny jednotlivých splátok, a teda sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

Poukaz žalovanej na legislatívnu zmenu vo vzťahu k obsahovej náležitosti konečnej splatnosti úveru, ktorá bola novelou ZoSÚ z vnútroštátnej zákonnej úpravy vypustená, bol bez právneho významu, keďže doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údaj a ukončenia zmluvy)

zostala súčasťou vnútroštátneho práva. Počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoju vôľu (súhlas) s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S uvedeným záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa, ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Doba trvania zmluvy mala byť konkrétne časovo ohraničená, pričom táto obsahová náležitosť musela byť splnená už pri vzniku zmluvy, t. j. malo dôjsť tiež k zmluvnému konsenzu o vymedzení počiatočného a konečného okamihu povinnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, čo v posudzovanej veci preukázané nebolo. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v článku 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, týkajúceho sa obligatórných obsahových náležitostí zmluvy o úvere. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajja počiatku a ukončenia zmluvy) ako obligatórna obsahová náležitosť zmluvy zostala súčasťou aj vnútroštátneho práva.

Vzhľadom na dôsledok absencie vyššie uvedených obsahových obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ ZoSÚ (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorým je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), na ktorú súd prihlíada ex offo (z úradnej povinnosti), už nedostatok týchto obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol postačujúci pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, bez potreby zaoberania sa prípadnou absenciou ďalších obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Nebolo sporným, že žalovaná vyplatila žalobkyni sumu 1.277,05 eur, a že žalobkyňa žalovanej zaplatila 3.065,40 eur. Suma bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej tak predstavuje sumu 1.788,35 eur (3.065,40-1.277,05), súd prvej inštancie tak správne žalobkyni priznal 1.788,35 eur titulom bezdôvodného obohatenia žalovanej, získaného plnením žalobkyne žalovanej bez právneho dôvodu, spolu s príslušným úrokom z omeškania (keď výška úroku z omeškania, ani počiatok omeškania odvolaním neboli spochybnené).

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie; jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku, je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil.

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Odvolačný súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj rozhodnutia o náhrade trov prvoinštančného a prvého odvolacieho konania (odvolacími námietkami nespochybných).

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto (druhého) odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaná), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)